

ПЕРЕДПАТА на „РУСЛАНА“
випосить: в Австрії:
на цілий рік 24 K
на пів року 12 K
на чверть року 6 K
на місяць 2 K

За границю:
на цілий рік: зі щоденно ви-
силкою 7 доларів або 14 рублів;
з висилкою двічі в тиждні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висилкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодинокє число по 10 сотків.

Телефон Редакції ч. 1484.
Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руско ми серце і віра руска“. — З Русланових посьльмі М. Шашневича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5 год. по полудни. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслана“ при ул. Оссолінських ч. 11. партёр (фронт від ул. Тихої). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажи Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє.

Рекламації лише неопечатані є вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланім“ 40 сот. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Управильненє справи переселєнцїв.

(X) В останнім десятилітїю незвичайно збільшив ся рух руских переселєнцїв і то не тільки до Америки, але також до Прус на заробітки. Переселєнцї наші, звачайно непорадні і безпомічні, попадають дуже часто в руки несумлінних агентів визискувачів, або приїхавши на місце, не мають потрібної опіки, поради і помочи. Дотеперішнє законодацтво не давало їм достаточної обезпеки, а навіть не було докладно означено, котрі власти і якими справами переселєнцїв повинні займатися в данім случаю. Тимто з великим вдоволенєм треба повитати оповіщену недавно у „Wiener Ztg.“ умову поміж міністром внутр. справ і міністерством торгівлі що до розмеження компетенції поміж обидвома осередними властями в справах переселєнцїв. Всї переселєнські справи поліційної натури, о скілько відносять ся до туземцини (Inland), дальше справи про поліційну безпечність (охорона і опіка переселєнцїв в туземцині), дальше справи, що відносять ся до прилюдного спокою порядку і безпечности (переселєнська пропаганда), а наостанку всї справи санітарно-поліційної натури з виїмкою морської санітарної поліції остали в міністерстві внутрїшних справ.

Навпаки знов усі справи торгово-політичного, корабельно-політичного і промислово-політичного характеру, а іменно як що до приїтованих робіт законодацних, так що до бїжучих адміністративних справ перейшли до обсягу міністерства торгівлі. До обсягу міністерства торгівлі входить особливо також охоронна і опікунча діяльність для туземних переселєнцїв заграницею, уділюване відомостий і поук населєню і статистика переселєнцїв. Задля одноцілого поступованя покликаних осередних властей устанавляє ся стала межиміністерияльна комісія переселєнська, котра збирає ся периодически і дорогою устих пересправ має порозумівати ся що до вириняючих питань.

Тим наконєчним рішенєм виконано розпочату вже перед роком акцію і усунєно тим способом стан неясности, котрий проявляв ся вельми шкідливо на так важнім полі. Переселєнє в Австрії прибирає безмежні розміри. Коли данїйшнє кілька тисяч людей переселювало ся з Австрії до Америки, то нинї привезені сотки тисяч покидати свою батьківщину і глядіти зарібку і тим способом подбати о прожиток для своїх родин оставших на батьківщині. В часі від 1. жовтня 1908. до 30. вересня 1910. переселєло ся з Австрії 114.695 в заморські краї, а в тім самім часі виїшло 32.000 австрійських сезонних робітників до Німєччини і інших європейських країв. Не буде пересадно, наколи скажемо, що число австрійських переселєнцїв протягом одного року доходить до пів мільона.

З оглядом на таке величезне число туземських переселєнцїв, привезєнєх неприхильними обставинами глядіти прожитку заграницею, був уже крайній час, щоби правительство покинуло на останку дорогу дотеперїшних проїамативних заяв, а приступило до так конєчного рішучого діла, утворєня новїтним відносіям відповідного законодацтва. Верстанам австрійського населєня привезєнєм до візду з батьківщини не поможуть гарні анкєти і гарно уложєні начєрки законів, котрі не можуть видобути ся з таємничого міністерського бюра на божий світ. Кожда держава має прилюдний обовязок заопікувати ся також своїми горожанами, що проживають поза границями, сєго вимагає не тільки сама

людскість, але також інтерєс держави і єї повага заграницею. Колиж сєго не зробить ся, то ніколи більше число наших переселєнцїв не вєпє здобути собі заграницею самотїйне господарське ествованє, бо всюди їх пригноблять ліпше охоронєні переселєнцї інших держав або поселєнцї держави, до якої переселєнцї вїздіть. З другого боку обовязанє переселєнське законодацтво запобігати штучно викликаної переселєню, а особливо заподїям несумлінними агентами надужитям. В єїй справі повинні отже нові постанови недвозначно означити, хто в Австрії має право займатися перевозом переселєнцїв і продавати корабельні карти, Справа вивідувача для переселєнцїв повинна бути управильнена, а так само треба зарадити визискови переселєнцїв при продажі карт, вимїні грошей, при обороні в переказах грошевих. Так само треба законодацною дорогою подбати про морально бездоганні приїти переселєнцїв, здоровє і достаточнє прокормленє і людяне обходженє. Для охорони переселєнцїв заграницею треба подбати з підмогою розширеня консулятив, достарченя органів ознакомлєних з чужими язиками, втворєня відповідних органїзаций для власної помочи і плеканя стоваришенєв заграницею.

Нові осередні власти, покликани для сїх справ, будуть отже мати широке поле діяльности. Не тільки із становища людскости, але й з оглядом на добро нашого народу, котре так значне число переселєнцїв дав, можна повитати єї змаганя правительства для обезпеки, охорони і управильненя переселєнського руху з великим вдоволенєм і признанєм, а наша суспільність особливож духовьєнство повинно звернути бачну увагу на єї справи.

Як Данилович купив село?

В 26. ч. „Громаде. ого Голєсу“ в новїнках величає ся д-ра С. Даниловича як щиро го оборонця хлопських інтерєсів. Як сєй пан розуміє „хлопські інтерєси“ і як він задумує уцасливити хлопів паньскими ланами, се яспо з передовиці в „Руслані“ ч. 116. „Як Данилович купив село“, а як сєй пан став „щирим оборонцем хлопських інтерєсів“ — най послужить лист писаний єще 27. жовтня 1905. р. до д-ра С. Даниловича в справі „хлопських інтерєсів“ чоловіком чужим паному Поляком.

Ось відпис сєго листу дословний, якого оригінал маємо під руками:

Wielmożny Panie Mecenasie!

Z dnia dzien oczekujemy Pana Mecenasu w nadziei, że przecież raz Pan Mecenas przyjedzie ład zrobić z parcelacją, jednakowoż straciliśmy nareszcie tą miłą nadzieję. Tymczasem cała sprawa parcelacji coraz się pogarsza, gdyż procenta rosną od długów i każdy dzień przynosi nową stratę — a przecież powinno być w interesie Pana Mecenasu zamiast strat odnieść z parcelacji jakąś korzyść. Ludzie chodzą jak owce zamotyliczone — a już najgorzej ci biedni obcy, płaczą i przeklinają całą parcelację i Pana Mecenasu; doprawdy, aż krew się ścina w żyłach patrząc na tych biedaków, a przecież Pan, jako ruskie dziecko, a w dodatku syn tutejszego nieboszczyka proboszcza, z pewnością, — przypuszczając należy, — nie chce nadużyć ich zaufania na to, aby swoje dziury połatać i swoje osmioro dzieci zaopatrzyć krzywdą tych biedaków, co czarny chleb gryzą i ciężko pracują dniami

i nocami, by także i dla swoich dzieci przyszłość jako-tako zapewnić. Panie Mecenasie u Pana dzieci osmioro a u parcelantów Pańskich zwyż pięćdziesięcioro — przedstaw sobie Pan, czy każde dziecko Pańskie będzie mogło z korzyścią dla siebie spożywać chleb odebrany od tyłu biednych dzieci tych nędznych Helotów.

Zaklinam przeto Pana na Pański ruski patriotyzm, na Pański honor adwokacki i dobrą przyszłość Pańskich dzieci, zlituj się raz Pan nad tymi biedakami i nie wsuwaj Pan torby i laski żebraczej tym biedakom przez swoją lekkomyślność. — Słów braknie mi do opisania rozpacz y tych, którzy oddali w ręce Pańskie cały swój los — pełni zaufania jak do swego rodaka, a z drugiej strony niewytłumaczona i nie dająca się wytłumaczyć Pańska obojętność.

Człowiek z honorem i z sercem a w dodatku na takim stanowisku jak Pan powinien przecież zrozumieć, że obowiązek raz na siebie wzięty, spełniony być musi, a jeżeli czuje się ktoś niedołężnym do spełnienia tegoż — nie powinien go się imać — a tym bardziej obowiązku od którego spełnienia albo niespełnienia — zależnym jest los tylu bliźnich.

Licytacja wisi nad parcelantami jak miecz Damoklesa a uważaj Pan, że miecz jest zawsze obosieczny — może zranić i tego nad kim wisi i tego kto go powiesił.

Nadmieniam... jeżeli ten list nie odniesie pożądanego skutku — a Pan sprawę będzie dalej przewlekał — otworzymy Panu konkurs a całą Pańską sprawę oddamy przed sąd dyscyplinarny adwokacki. Upraszam przeto Pana o odrowną odpowiedź, czy i kiedy Pan przyjeżdża sprawę kończyć a milczenie Pana uważać będę za odmowę — i wtedy postąpimy tak, jak wyżej wspominałem

do widzenia
pідпис

Отсей лист, писаний Поляком, в додатку також ділїчом — демаскує, як не мож ліпше, роботу подвижника „хлопських інтерєсів“ д-ра Даниловича.

Отжеж питаємо ще раз, як довго сєй „щирий оборонець хлопських інтерєсів“ буде мав чоло накидувати ся мужикам на їх опікуна і заступника — сєй пан, на которого свїсти тільки зруйнованих селян парцелянтів, які на саму згадку про Даниловича зуби і кулак затискають?

Політичний огляд

Австро-Угорщина

Міністер загр. справ г-р. Еренталь залишив намірену подорож до Гєделє, про яку ми недавно згадували, з оглядом на вчєрашний поворот цїсаря до Шєнбруну. Сєгодня явить ся міністер на послуханю у м-нарха по мало що не тримїсячний відпустцї. Так само мають розпочати ся у г-р. Еренталья послуханя дипломатив.

Продовженє гровїзорїї Австро-угор. банку уложєне поміж обопільними правительствами прийняла до відома генєральна рада банку.

Заграниця

„Вибори“ в Португалїї вивали очевидно так, як сєго „рєпубликанський“ директорїят бажав, а яacobинське правительство розголошує на весь свїт, що „воля народу“ затвердила рєпублику і висловила їй свїтлу заяву довїря. Але як „роблено“ вибори в Португалїї, про єє подає неперєчно вільнодумний Pester-Lloyd

з Лісбони вельми цікавий і знаменний звіт: „Португалські вибори з 28. мая знаменні тим, що не треба собі їх можливим вислїдом ломити голову. Справа є зовсім проста. Властивого виборчого руху зовсім не було, окрім Лісбони і Опорто, де кілька рєпубликанських лїст кандидатських шло з собою на ввадови. Директорїят рєпубл. правительствєнного сторонництва а властиво саме правительство, було вчїливє, що не зволило виборцям журити ся вишукуванєм кандидатів, бо оно само їх поставило в кождїм виборчїм окрузї. Противних кандидатів не було зовсім, а особливо монархічних, бо крім того, що се вельми небезпечнє серед тепєрїшних обставин в Португалїї признавати ся до монархічної реставрації, то власти, у котрих кожда кандидатура мала бути наперед зголошенє, а булїб зовсім не допустили таких членів роялістичної „переворотової“ партїї яко кандидатів. А вже перед тим тимчасовє рєпубликанське правительство подбало о се дійсним згнобленєм свободи печатї і зборів, щоби монархічна партія не могла рушити ся, а нїмї роялістичні заговори, відкриванї щодєнно в Лісбонї, Опорто, в Коїмбрі і Бразї, давали правительству бажаний привїд, скрипити свою диктатуру.

Дня 29. мая, пише дальше Pester Lloyd, буде правительство мати спромому, торжєствєнно сповїстити весь свїт, що у виборах до португалської конституанти вибрано 200 свїдомих рєпубликанцїв і ані одного монархіста. Свїт, котрий із зачудованєм глядїв на повалєнє кількасотлітньої монархїї через ніч, проти чого не підняла ся ані одна рука, пізнає ся тепєр з менєшим зачудованєм, що в Португалїї нема ані одного монархічно настроєного округа виборчого, Чи в єє дійсно повірять, се инше питанє. Се справдєшне дитиньство, рєзбуджувати таку віру, бож насило вибрано конституанту, котрої члєни будуть манєкінами в руках тимчасового правительства. Навпаки можна бути певним, щє конституанта будє вірним образом дійсного народного настроєв в Португалїї, бо не тільки великє число неграмотних, але також монархічно настроєний інтєлїгєнти не можуть тепєр добити ся до слова“.

Також вільнодумна Vossische Ztg. пише: „Як запєвняють з доброго жєрєла, в краю нема слїду виборчої боротьби. Правда, що правительство вже постарало ся о те, бо прямо зробило неможливим ставленє противних кандидатур численними вязненями і видалюванями, гнобленєм, часопсїей“ ітд.

Отєї вільнодумні голоси певно вже неперєкручуть правди, отже можна собі уявити, яку вартість мають гимни свїпанї про „виборчу побїду“ в рєпубликанськїм таборї! Отсе також є найкраспїм образом, як у нас примїром виглядалаб „самостїйна рєпублика соціалїстична“, яку піддають злочинні агїтатори незрілій молодєжи яко ідеал, до якої она мала би вітхати!

З виборчого руху.

В Галичині.

Зї Зборівщини пишуть нам:

Дня 22. с. м відбуло ся в єєлї Лопушанєх передвиборчє вічє, на яким явив ся кандидат на посла д-р. Петрушєвич. Треба зазначити, що село Лопушанє — се закутана до р. 1911 крайню закапанєна, темна! Був се

„ключ“ кацапства і головна підпора — твердизна царату, кнута, темноти і — Маркова в Зборівщині. Усі кацапські села все оглядалися на Лопушани і як що робили Лопушанці, так робили і прочі. Тепер одначе темнота й кацапська „ідея“ в Лопушанах на віки зломана.

Так кацапи „марковці“ „хазяйствували“, що народ від них відвернувся й полишив їх „дбятелей“ в чесній й „значній сумі“ — трех „Lampac-iv vagabund-iv“ — щоби „подвизалися“ між собою, а сам лавою горне ся до народного табору. Як народови ся „благодать“ кацапская вже горлом вилізла, вилвило ся докладно власне підчас віча, на яке мимо весіля в селі, комісії лісової, на якій було понад 50 господарів, ярмарку в Зборові і Золочеві, а вкінці роботи в полі — явилося 130 людей, які вислухали з одушевленем двогодинної бесіди кандидата. Всі присутні навіть місцеві жиди — були промовою кандидата вдоволені; усім подобала ся она — тільки ваші чесні „марковці“ в числі трех, були невдоволені, бо все те, що говорив п. посол-кандидат — називали між собою неправдою, бо все те, що здобув „український ключ“ то „підла“ брехня, а заслугу приписували Маркову! Хотіла ще „доблесна“ трійка доказати, що „руское“, а „руске“, то все одно, та що мова московська така сама як й наша руска — тільки одна була біда, що „наймудрійший“ з них кацап О. І. Ш. ні в зуб не розумів, коли товариш п. кандидата говорив до него „на руски“. Навіть не знав О. І. Ш. бідняга „учений кацап“ як називає ся по московски — олівець! — казав, що олівець по московски називає ся... перо! — на що зібраний народ бухнув гомеричним сьміхом.

І мимо їх „інтерпеляцій“, що сойм відібрав субвенцію „Качковському“, мимо їх перебувань бесіди кандидатури мимо усіх „зусиль“ сеї „чорної сотні“ нашому кандидату не пошкодити, народ не шумно, не бундючно, не галасливо, не по „ревуньски“ — по тихенько, але твердо — кандидатуру д-ра Петрушевича прийняв і буде на него господарювати!

Навіть чесні „господинове“ „Lampaci vagabundi“ не мали чогось відваги ставити против кандидатури д-ра Петрушевича свого „нелзя“!

А ще більше обурене вдало на наших доморослих зрадників — кацапів — тоді, коли „премудрой“ кацап О. І. Ш., той що то „по московски“ робить в „пера — олівець“, а з „двими — ніч“ напад на чесного, но слабенького фізично і бідньенького господаря Пилипа Лисівця, та почав его називати уличними словами „істинно рускими“, „похвалами“, яких ми Русини, стигаємо ся й подумати! Але най „чорна сотня“ кацапська казати ся не знати як, а ми люди лопушанські як ступилисьмо раз на дорогу правди й світла, то вже з неї не попустимо й на волосок! А „господинова“ „депутатови“ д-ру Маркові не маємо що пишого до висказавя хйба... „з Паном Богом Параню!“ — хай „депутат“ Марков до нас не приїжджає, бо шкода вже тепер — „на село людий дурити“ — ходити. На Вас „господино“ Марков дасть хйба голос тільки Ваш витирач з нашого села той що далисте му 140 К в 1907 р. за голос. Нам прочим хотий би Ви давали й по 140,000, то не возьмемо, Вас „господино“ Марков не хочемо, бо ми хочемо за хлопського посла д-ра Петрушевича.

За те як мізерно виглядало „віче“ о. Костецкого — „старика“ кандидата на посла з кацапської „старецької“ партії — дня 28. с. м. в Олівці.

Заповіджене оно було на 3. год., а о. кандидат прийхав аж о 6-ій вечером. Народу було з цікавості около півтора сотки, але се були переважно самі Українці з Манасва, Гарбузова, Лопушан, Беримовець і т. д., а місце вих — олівських людий було може в... 15. — 20-хвиливої „промови“ о. кандидата народ вислухав з кпинами, кандидатуру его прийняв також з глузванем, бож хйба о. Костецкий не єсть так наївний, щоби припускав, що за его „промову“ народ вибере его своїм хлопским послом??

О. Костецкий сказав виразно, що кандидує на те, щоби „відібрати“ ворогам „Народный Домъ“, та щоби люди що мають 5, або 6 моргів ґрунту — не платили податку!!!

Ой отче, отче! Шкода Вас й Вашої сивої голови на такий сьміх виставляти. Коби Ви були бачили, як з Вас люди кпили за Ваші нісенітницї. Таж кожний бачив, що Ви кпите собі з людий, отже й люди глузували з Вас!

Чи то кандидат на посла говорить таке: „...мої противники в „Голосі Народа“ вимагуювали мене як діда скуленого о двох палицях, а я вам представлю ся, що я такий не є!“

І тут сьміх роздав ся. „Я хочу іти до Відня — побалакати з цісарем (!) чи Він „нам“ дав „Народный Домъ“ чи якийсь там фундація? Вороги хотять відібрати „Народный Домъ“ і віддати фундація, котрою буде ридити намісник, а не „ми“, а прецінь цісар „Народный Домъ“ подарував нам, а не намісникови. Я маю „десятьку“ денно пенсії, отже я дияте не хочу — мені другої „десятьки“ не треба вже, бо маю доста!“ (голос — „то дайте хлопам, бо хлоп бідний“).

І такі „речи кандидатські“ виводив о. Костецкий, а народ кпив ся з старенького сивенького дідуся, аж жаль ся робило! Жиди, яких було на „вічу“ зо 20, казали: „ва дїтки мені его „Народный Домъ“, а з него не буду мати синагоге, а хлоп не буде з него жити! Я гадав вже охрестити ся на „кацап“ і дати на „пан егомось“ Костецкий голос, а воно мені сказав, що буде з цісар говорити, щоби дав „Народный Дом“!

Бідні ви бідні „старики“, коли між своєю партією не найшли вже красного кандидата, тай випхали на становище старенького дідуся.

Марков не вийде жадною мірою. Про Даниловича навіть й не думати — мусимо отже когось вибрати крім д-ра Петрушевича.

Чому радник Двора Ол. Барвіньский не кандидує тут? Був би мандат безусловно здобув! Шкода страченого мандату, велика шкода!

Народ питає, аж крім д-ра Петрушевича має вибрати? А ми?

За о. Костецким слід в слід їздити „юноша“ Янович — син пароха з Струтина, з ватагою громилів, щоби розбивати о. Костецкому віча, а агітувати за Марковом. І в Олівці 28. мая на „вічу“ був той „юноша“ з шістьма палкарями, які хотіли „віче“ розбити, тільки се їм не вдало ся, бо председатель чим скорше замкнув збори, а „юношу“ Яновича до голосу не допустив. Громили мали повні кишені смердящих яєць, якими мали о. Костецкого почастувати, але о. К. відповідним вважав, чим скорше чмихнути з села в повній гальопаді! І втікв бідньенький „старик“ кацап, що кинь вискочить, з своїм „адютантом“ о. Філіповичем з Вірлева, а за ним неслясь крики громилів Маркових — „ганьба, ганьба, ганьба!“ А народ слухав та кивав головами, а жиди кпили, інші сьміяли ся, а не оден з стисненим серцем вертав до хати, та думав: „отсе культура кацапів!“

Ой народе, народе — пробуди ся!!!

Лопушанські громадяни.

Нова кандидатура „рандигала“ в Коломишчині. З Косівщини присилають нам відозву „первородного сина“ Трільовского, „рандигала“ від першої появи Трільовского „Йосиф патенту“, яку на утіху нашим читачам містимо буквально так, як ова звучить.

„Кандидатура! До парламенту у Відні. За повідомленем у всіх громадах і у містах виставляємо визначество більше голосу народу а то господарі і зарібники і навіть ізраїліти. Виставляємо з себе одного господаря на посла Танасія Павлюка з Кут старих повіт Косів, а на заступника Грицька Сандулька з Стацеви повіт Снятин.“

„Котрі нам обовезуть се з горів деревода до палена таво і відіпрати всіх бідних до зарібних до зарібку і колейовцям має виставлена бути колия в гори і т. д. до сто каваків добротливих для народу полекінення, противност жадних не мають проти справ і проти релігії. Комітет: Іван Рептек, Онуфрий Маланчук, Лемко Екель, Василь Еремій, Василь Волошичук, Юрко Івашко, Юрко Гауриляк, Федор Стефюк, Федор Гауриж, Максим Павлюк, Федор Будз, Николай Чернецький, Лесь Ігначук.“

„Рандигал“ Павлюк переліцитував „сто добротливими кавалками“ певно навіть свого учителя Трїля.

Господин Курилович хоч знає, що мандат его уважають за пропацій, не тратить ще фантазії і при помочи філії „черной сотні“ камінями і колами переконує виборців про свою „висість“ над проф. Залозецким. Поодинокі відділи сяніцької філії „черной сотні“ загаяють ся на татарський лад в спокійні села і провокують населене. Жалують дуже, що Галичина ще не російська губернія, бо не

мають поки що можности на „істинно рускій“ спосіб палити і рабувати жінок, дітий та майно. Окрім чорної сотні працюють ще й русофільські шпіони, але поінформували вже російський генеральний штаб про всі стратегічні дані в Лемківщині, шпіонують тепер Українців, як се стало ся в Прусику. Місцевого пароха о. Мекеліту слідять русофільські шпіони з давна. Коли о. Мекелита по богослуженю 21. м. м. запросив своїх парохіян до громадської канцелярії, щоби прочитати посланіє цілого руского Епископату до сьвящєства і в двогодинним поясненю вїзав своїх прихожан до розумного сповнення свого горожанського обовязку, нарід дуже одушевив ся. Та нараз впадає до громадської канцелярії відділ „черной сотні“, 20 розбшак з Чертежа і Заболотець з своїм вождом, писарем з адвокатської канцелярії д-ра Савюка. Явив ся сей відділ, як вислід донесея господина Валянского, котрий шпіонував. Громили летіли мов скажені через село, а коли люди питали, що се такого стало ся — они говорили: „Ідемо бити Українцоф. Та Прусичани заняли грізну поставу супроти громилів, не хотіли однак „витати“ чорносотенців, бо виручили їх в тім гавдині і діти, що обкидали громилів болотом. „Благу частю“ відобрав писар Савюка — на вічну память. В подібний спосіб „витають“ пана Куриловича і по інших селах.“

Незгода між Поляками. Кандидат на 64. округ (Львів-Городок і т. д.) редакт. Домбский збунтував ся проти „Rad-i narodow-oj“ і заявляє на передвиборчих зборах, що не признає верховної власти „Rad-i narodow-oj“, яка затвердила проти него кандидатуру б. міністр. п. Абрагамовича. Те саме діє ся в місті Станіславові. Бувший посол і заступник председника польского „кола“, а тепер кандидат на міський округ Станіславів, залізничий инспектор п. Ствертня, розліпив в Станіславові плякати, в яких заявляє, що не признає „Rad-i narodow-oj“, що затвердила на Станіславів жиди-мільонера Равха, тому просив виборців на него голосувати. Польські часописи виступають остро проти проявів несолидарности серед польської суспільности і називають се бунтом проти „Rad-i narodow-oj“.

Гуртова розправа проти руских академиків.

По 10-днєвній перерві розправа відбуває ся нині дальше.

Сьвідок др. Юліян Лецький, судовий практикант візнає, що казав обжалованому Решетилу, щоби сей прийшов в липцю на університет. Можливо, що казав навіть обжалованому, в котрім дни має прийти, але сего собі нині не пригадує.

Другий сьвідок Володимир Левіцький, студент прав, на внесенє прокуратора візнає незаприсяжений. Він розказує, що Охримович стріляв вже по упадку Коцка. Коли на коридорі повстала межи Русинами метушня, він побачив, як Охримович вирвав одному із студентів револьвер і мимо представлень сьвідка вистрелив в стелю. Стрели сі були останними, бо сьвідок більше стрілів не чув.

Др. Охримович по тім переслуханю внїс, щоби сего сьвідка переслухати на цілий переріб подій, на що трибунал згодив ся. Сьвідок був на обох вічах. На університеті чув докладно промову Залізняка. Підчас реферату хтось крикнув, що Поляки будують барикаду. Потім з іншими сьвідком вийшов на коридор. Ту по короткій бійці межи Поляками Русинами на поліваючү перші три стріли, які упали від вагадлових дверей. На се Русини втекли, але під впливом окликів „се жабки“ часть їх вернула в головний коридор. З ними пішов і сьвідок.

Перед сьвідком йшов Коцко, який одначе коло уступового місця захитав ся і упав взад. В тій хвилі сьвідок відвернувся і утікв в бічний коридор. З ним утікали і всі інші, і на сей момент припадає також і стріл обж. Охримовича.

На питанє д-ра Охримовича каже, що К. У. М. була се лише фірма, яку дуже часто надуживано, а яким то ініціалом підписував ся хто лише хотів. Коли др. Іван Кос запитав про польську „боївку“, а председник ухилив се питанє, оборона здержала ся від дальших питань.

Потім др. Охримович поставив внесенє, щоби, з огляду на пересьвідченє сьвідка, що молодїж обох народностей приходила узброєна, навів обставини, які би се пересьвідченє умотивували.

Коли сему трибунал відмовив, тоді др. Кос поставив внесенє, щоби сьвідка переслухати на обставини:

що боївка була від р. 1907, що она була списана і уоружена, що сповняла службу на університеті, що вї осередком був „Akademicki Dom“, що цілий тиждень перед 19. мая 1910 р. блокувала університет, що блокуючі були узброєні в револьвери.

Тим всім внесеням трибунал відмовив.

Сьвідок Володимир Лотцький, студ. фільос, візнає незаприсяжений.

На університет прийшов при кінци віча. Ту коло печі бачив Решетила, який потому підійшов ближе до вікна. Аж до приходу поліції Решетило не виходив зі салі. Ксли вже поліція вїйшла, бачив, як утікло двоє студентів через вікно. Тим другим був Решетило.

Др. Кос Андрій вносєть, щоби сего сьвідка переслухати на факт, що руский академик Фуртак відобрав вольному університету револьвер та заніс его до III. салі, де его показував Русинам.

Сему внесеню трибунал відмовив.

Дальше обж. Мосора просить, щоби сьвідка переслухати на сю обставину, що він не виходив з III. салі.

Тому спротивив ся прокуратор, бо для Мосори вистарчає сама присутність в салі III, щоби его узнати винним і покарати.

На сю заяву прокуратора відповів др. Охримович, почім трибунал рішив допустити сьвідка на сю обставину.

Сьвідок стверджує тепер, що Мосора зовтім зі салі не виходив.

Сьвідок Омелян Палієв, канд. адвокатский, візнає незаприсяжений.

Підчас перших стрілів підійшов до вікна III. салі і звідся бачив, як хтось з ректорского коридора стрілів в напрямі III. салі. Перед тим стрілом утік взадю другяч дверей III. салі і тудя вийшов з обж. Станвицьким. Найдальше могли оба дійти до канцелярії Овоца, але під напором товпи вернули оба, та разом їх інтервювано.

Др. Охримович оперши ся на візнанях сьвідка, просить, щоби сего сьвідка переслухано на обставину стрілів в ректорского коридора.

Сьвідок Осип Навроцький, студ. прав, візнає незаприсяжений.

Бачив обж. Станвицького Теодозія в III. салі. На незвичайно коротку хвилью вийшов на головний коридор і тоді стратив Станвицького з очий, але сейчас вернув і тоді зі Станвицьким і Палієвом пішли в напрямі головного коридора, та ту не дійшли навіть до угла, бо мусїли вернути.

О год. 1. трибунал відложив розправу до завтра.

Просимо бігхобити переплату.

НОВИНКИ.

— Календар. В пятинцю: руско-кат.: Талатєя; римо-кат.: Еразма. — В неділю: руско-кат.: Василя; римо-кат.: Зелене сьвято.

— Стан здоровя Експ. Митрополита ґр. Шептицького постійно хотий звільна поправляє ся. Тяжка інфлюенца потягла за собою запалене жили в носі, що піддержує високий стан горячки. Небезвечєства тепер нема. — Др. Еміль Зільберштайн. Др. Кобринський. Проф. др. Вітковський.

— Сердечну подяку „Ділови“ складаємо поновно за те, що признало ся до ескмотажі з нашої часописи без поданя жереля „службових“ документів п. Івана де Волчко Кульчицького про чищенє каналів і маємо надїю, що редакція „Діла“ з его услуг скорстає, а він на певно усуне всі помвї та плюгаство, якими она зливає що дня немилых собі людий. Рівночасно додаємо, що вістки про тяжку недугу Експ. Митрополита мали ми що найменше рівночасно з „Ділом“, а не подавали їх тому, щоби не полахати публики, бо стан був дійсно грізний, не в порівнаню грізнійший, як зображено в оповістці лікаря в „Ділі“.

— Вісти з України. Д-й Б. Ярошенко, який в Ялтї лічить ся на грудну недугу, має ся тепер дещо ліпше, хоч горячка не уступає низ-

